

Kadın Komisyonu halen Kürtaj Platformu, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, Kadın Cinsiyetlerine Karşı Acil Eylem Platformu, Kadın Emeği Platformu, Barış İçin Kadın Girişimi'nde çalışmaya devam etmektedir.

Kadın Emeği Platformu'nda, kadın emeği sömürüsüne, esnek ve güvencesiz çalıştırılmaya, kadınları eve mahkum etmeye dönük istihdam politikalarına karşı çalışmalar sürdürülmektedir.

Ayrıca İstanbul'da diğer meslek odaları ile de yakın temas içinde olup ortak bir haberleşme grubunda yer almaktayız. Bu ortak çalışma grubu özellikle kadın emekçilerin sağlığı ve grev ve benzeri etkinliklerinde gerekli desteği sağlamaktadır.

Kadına yönelik şiddete, kadın cinayetlerine ve bu şiddeti meşrulaştıran devlet politika ve söylemine karşı diğer kadın örgütleriyle ortak çalışmalar yürütmeyi sürdürüyoruz.

Özellikle son yıllarda ülkemizde ve bölgemizde şiddetle esen savaş iklimine karşı kadınlar olarak barıştan yana sesimizi güçlü bir şekilde duyurmak adına çalışmalarımızı hem İstanbul Tabip Odası bünyesinde hem de diğer kadın örgütleriyle ortak zeminimiz olan Barış İçin Kadın Girişimi zemininde sürdürmekteyiz.

Dönem etkinlikleri;

1- Türk Tabipleri Birliği Kadın Hekimlik ve Kadın Sağlığı Kolu Yürütme Kurulu içinde Dr. Lale Tırtıl temsiliyeti ile yer alındı.

2- Kadınlar İsyanda: İş Kazası Değil, Katliam

Temmuz ayında Manisa'da yaşanan iş cinayetinde 15'i kadın, biri çocuk olmak üzere 17 tarım işçisinin hayatını kaybetmesi sonrasında diğer kadın örgütleriyle ve meslek örgütleriyle ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdik. 7 Temmuz 2015 günü 19.00'da Galatasaray Lisesi önünde "Yastayız, İsyandayız" pankartı arkasında bir araya geldik.

7 Temmuz 2015

YİNE KADINLAR, YİNE EMEKÇİLER ÖLDÜ!

Bir Temmuz sıcaklığında yine canımız yandı.

Sonra medya sayfalarında kuru bir haber, beklenen bir haber rahatlığıyla yer aldı.

“Manisa’da katliam gibi kaza: 15 tarım işçisi öldü.”

Biliyoruz ki katliam gibi değil kelimenin tek anlamıyla katliam, kaza değil aslında cinayet.

Oysa ne kadar soğuk, donuk cümlelerle girmişti haberler sayfasına, ne kadar kolay yazılmıştı bir haber olarak.

“Manisa’nın Gölarmara İlçesi’nde kasasında tarım işçisi taşıyan kamyonet, süt tankeri ile çarpıştı. Kazada kamyonette bulunan 13’ü kadın işçi 15 kişi öldü, 2 kişi yaralandı. Ölen kadın işçilerden birinin de hamile olduğu söyleniyor.”

Sonra haber devam etti.

“Gölarmara Belediye Başkanı AKP’li Kamil Öz, kaza ile büyük acı yaşadıklarını, ağıtların yakıldığını söyledi. Öz, ölen işçilerin Salihli İlçesi’ne bağlı eski köylerden Çökelek Mahallesi’nden yaprak toplamak için sahurda yola çıktıklarını, günde 40-50 lira yevmiye ile çalıştıklarını belirtti. Başkan Kamil Öz, kazada ölenlerin yakınlarının olay yerine geldiğini ve onları teselli etmek için büyük çaba harcadıklarını, herkesin acı içerisinde, çığlık ve bağırsızlar içerisinde sağa- sola koştuğunu, olay yerine Manisa ve diğer ilçelerin itfaiye ekipleri ile kaymakamların da geldiğini dile getirdi. Öz, bu tür işçi taşımacılığının artık yapılmaması gerektiğini de vurguladı. İlçeleri birbirine bağlayan karayolunun da çok dar olmasından yakınan Öz, “Bu yolun biran önce genişletilmesi gerekiyor. Yolun yapımı yılan hikâyesine döndü. Bugüne kadar bu yolda onlarca insan öldü” dedi. Kendisinin 16 aylık başkanlığı döneminde, 20 kişinin bu yolda kazada öldüğünü söyledi. ”

“Duble yollar yaptık” laflarını bir kenara bırakırsak biliyoruz ki emekçileri sadece trafik kazaları öldürmedi.

2015 Türkiye’inde hala kamyonetlerin arkasına dizi dizi oturtulan, tarlalara bahçelere istiflenerek sahur vakti taşınan, akşama kadar ağır koşullarda çalıştırılıp sonra iftar vakti çadırlarına bırakılan, sonra sahurda tekrar kamyonlara doldurulup tarlalara götürülen adına da “tarım işçiliği gerçeği” denilen düzen onları öldürdü.

Yeni değil ki bu acılarımız daha geçen yıl Isparta Yalvaçta yine kamyonetler ve minibüsler içinde kaybetmiştik onları. Yapmayın demiştik, biraz elinizi vicdanınıza koyun ve tedbirler alın demiştik Ankara’da kocaman kocaman koltuklarda oturan siyasetçilere, bakanlara, bürokratlara.

Ortada dram var bu yüzyılda bu ülkeye yakışıyor mu bu cinayetler demiştik.

Hatta yapılabilecekleri sıralamıştık:

- Mevsimlik tarım işçilerinin temel haklardan yararlanmalarını sağlayacak yasal düzenlemeler bir an evvel yapılmalıdır.
- Güvencesiz, kayıt dışı çalışmaya son verilmeli, herkese güvenceli iş olanakları sağlanmalıdır.
- Çocukların mevsimlik tarım işçisi olarak çalıştırılmasının önüne geçilmelidir.
- Kadın mevsimlik tarım işçilerinin üzerlerindeki bakım yükünü kaldıracak çözümler üretilmeli, sağlık sorunlarının çözümü için özel politikalar uygulanmalı, kadın işçilerle erkek işçiler arasındaki ücret adaletsizliği giderilmelidir.
- Tarım işçilerinin tehlikeye açık araçlarla fazla sayıda taşınmasının önüne geçilmeli, araçların trafik denetimi sağlanmalıdır.
- Dayı başı tabir edilen 25 kişilik minibüslerde 80 kişiye kadar taşıyıp kişi başı 20 TL alan, çalışana sadece 35 TL günlük vererek ayda 45 bin TL’ye kadar aşırı kar elde eden araçlar, taşeronlar ortadan kaldırılmalıdır.

Ne yazık ki söylediklerimiz ne Bakanlık Bürokratlarına ne de şimdilerde iktidarlarını kurma telaşındaki siyasilere ulaşmadı.

Şimdi yine kadınlarımız istiflendikleri kamyonet kasalarında ölmeye devam ediyor, şimdi yine “koltuk derdi” devam ediyor, şimdi yine kim bilir onların topladığı ancak tüketemediği sebzeleri biz pazarlardan çantamıza doldurup evlerimize dönüyoruz.

Bizim içimiz yanıyor, koltukların fitratı “mevsimsel tarım işçileri gerçeği” oluyor. Lanet olsun sizin bu gerçeğinize.

3- Şiddetin Olağanlaştırılmasına, Meşrulaştırılmasına İzin Vermeyeceğiz

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Çocuk Acil Polikliniği’nde bir kadın meslektaşımıza yönelik şiddet olayı sonrasında, aynı birimde görevli bir öğretim görevlisinin hekime, kadına yönelik şiddeti meşrulaştıran söylemler kullanması bizleri en az yaşanan şiddet olayı kadar üzdü ve tepki çekti. Kadın Hekimlik Komisyonu olarak en başından itibaren sürece müdahil olduk.

18 Eylül 2015 günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi bahçesinde yapılan basın açıklamasına destek verdik. Aynı gün oluşturduğumuz bir heyetle Fakülte Dekanı Prof. Dr. Özgün Enver’i ziyaret ederek soruşturma aşamasında olan süreçle ilgili görüşlerimizi ve konunun takipçisi olacağımızı bildirdik. Söz konusu olayla ilgili Odamızca başlatılan soruşturma süreci de devam etmektedir.

4- Kadına ve Sağlıkçıya Yönelik Şiddet Sona Ersin

Kadın doğum uzmanı Dr. Aynur Dağdemir’in, aynı hastanede birlikte çalıştığı kadın çalışanına yönelik

saldırıyı önlemeye çalışırken bıçaklanarak katledilmesi, kadına yönelik şiddetin acı bir fotoğrafı oldu. Dr. Aynur Dağdemir'in Samsun'da alçakça bir saldırı sonucu öldürülmesi sonrasında "Kadına ve Sağlıkçıya Şiddet Son Bulsun" çağrısıyla 24.11.2015 tarihinde sabah saatlerinde hastanelerde anma etkinlikleri gerçekleştirdik. Aynı gün saat 12.30'da ise Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Havuzbaşı'nda bir basın açıklaması yaptık.

24 Kasım 2015

KADINA VE SAĞLIKÇIYA YÖNELİK ŞİDDET SONA ERSİN!

Dr. Kamil Furtun bundan beş buçuk ay önce Samsun'da, çalıştığı hastanede öldürülmüştü. Bizler, Dr. Kamil Furtun cinayetinin 24 Kasım 2015 Salı günü Samsun'da yapılacak duruşmasını bekliyorduk. 19 Kasım 2015 Perşembe günü, Samsun'da özel bir hastanede kadın doğum uzmanı olarak çalışan meslektaşımız Dr. Aynur Dağdemir, sekreterinin eski eşi tarafından bıçaklanarak canice öldürüldü ne yazık ki. Meslektaşımız kadına yönelen bu şiddete karşı duyarsız kalmamış, başka bir kadını erkek şiddetinden korumak istemişti. Dr Aynur'un hayattan, çocuklarından, ailesinden, mesleğinden bir katil tarafından koparılması bizi fazlasıyla üzmüş, yaralamıştır. Öncelikle acılı ailesine, çalışma arkadaşlarına ve sevenlerine baş sağlığı diliyoruz. Kuşkusuz olay öncelikle kadına yönelik bir şiddet vakası olarak tanımlanmalı ve "kadın cinayetleri" kapsamında ele alınmalıdır. Kadına yönelik ayrımcılığı ve şiddeti yaşamın olağan akışına uygun gören, cinayete tahriki ve faillerine haksız ceza indirimini gelenekselleştiren, kadını sosyal yaşamdan koparıp eve kapatmayı politika sayan bu egemen ataerkil anlayış coğrafyamızın kadınları için yaşamı cehenneme çevirmiş durumdadır. Ancak söz konusu olayın yalnızca bir kadın cinayeti olarak değerlendirilmesi yeterli olmayacaktır; cinayetin hastanede, meslektaşımızın görevi başında olduğu sırada işlenmiş olması, hekim-hasta ilişkisine ve hekimlik uygulamasına bağlı olmasa bile olayın bir "hekime yönelik şiddet- hekim cinayeti" olduğu gerçeğini de ortadan kaldırmamaktadır. Öte yandan son yıllarda giderek artan ve büyük ölçüde sağlıkta dönüşüm projesinin yarattığı açmazlar nedeniyle öldürmeyle sonuçlanan hekime yönelik şiddet olgularında saldırganların hep erkek olması bir rastlantı olmasa gerektir. Sonuçta elinde bıçağıyla hiçbir engele takılmaksızın hastanede sekreter olarak çalışan eski eşini tehdit etmeye gelen saldırgan, kendisiyle görüşmek istemeyen eski eşin yanında bulunan kadın hekimi kalbinden bıçaklayarak

öldürebilmektedir. Burada sağlık hizmetinin verildiği hastanelerin güvenliğinin neden bu kadar zayıf olduğu sorgulanmalıdır. Son birkaç yıl içinde kaybettiğimiz meslektaşlarımız Ersin Arslan, Kamil Furtun da katiller önceden bilindiği ve tehditlerden haberdar olduğu halde önlem alınmadığı için hastane ortamında öldürülmüştür. Sağlık Bakanlığı çalışanlarını neden koruyamamıştır. Ve eğer bir kadın hekim hangi nedenle olursa olsun görevi başında iken öldürüldü ise aynı anda bir değil iki cinayet işlenmiş demektir; çünkü kadınlar ve hekimler insanı doğurmak, besleyip- büyütmek, hastalığını iyileştirerek yaşamını sürdürmesini sağlamak ve ölümü geciktirmek gibi işlevleri nedeniyle temel olarak ölümden değil yaşamdan yana tutum alırlar. 25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Karşı Direniş ve Dayanışma Günü arifesinde yaşanan bu olay, Dr. Aynur Dağdemir'in asıl hedef olmaması, ancak aynı ekip içinde çalışan sekreteri ile geleneksel rolü ve iyi hekimlik değerleri gereği koruma ve sorun çözme amacıyla orada bulunması nedeniyle hedef haline getirilmesi kadınların dayanışma içinde olmasına bile tahammül gösterilemediğini ortaya koymaktadır. Tüm bu olanlara itirazımız var, tepkiliyiz, ses çıkarıyoruz.

TÜRK TABİPLERİ BİRLİĞİ, TÜRK DİŞHEKİMLERİ BİRLİĞİ, TÜRK ECZACILARI BİRLİĞİ,
TÜRK PSİKOLOGLAR DERNEĞİ, TÜRK MEDİKAL RADYOTEKNOLOJİ DERNEĞİ,
TÜM RADYOLOJİ TEKNİKLERİ VE TEKNİSYENLERİ DERNEĞİ,
DEVİRCİ SAĞLIK-İŞ,EBELER DERNEĞİ, SOSYAL HİZMET UZMANLARI DERNEĞİ,
KADIN CİNAYETLERİNİ DURDURACAĞIZ PLATFORMU

5- Kadınlardan Yükselen Barış Çağrısına Tüm Gücümüzle Ortak Olduk.

Şiddetin, çatışmanın, nefretin, ayrımcılığın hüküm sürdüğü, her gün ölüm haberleriyle alt üst olduğumuz bu dönemde barışa olan ihtiyacımızı her vesileyle dile getirmeye çalıştık. Bileşenleri arasında olduğumuz Barış İçin Kadın Girişimi bünyesinde bir dizi etkinlik gerçekleştirdik, gerçekleştirmeyi sürdürüyoruz.

Barış çağrımızı içeren dilekçelerimizi TBMM Başkanlığı'na ilettik.

Barışa 1000 Kadın çağrısıyla yürütülen çalışmaya barış talebimizi içeren mesajlarımızla dahil olduk.

31 Ocak 2015 günü 13.00'da Kadıköy İskele Meydanı'nda barış talebiyle bir araya gelen binlerce kadının yanında olduk.

Diyarbakır'da farklı illerden gelen kadınların katılımıyla gerçekleştirilen "Barış Nöbeti" etkinliğine katıldık. Bütün bu etkinliklerle ölümden değil, yaşamdan, savaştan değil barıştan yana olduğumuzu tüm gücümüzle duyurmaya çalıştık.

31 Ocak 2016

Ölümünden Değil, Yaşamdan Yanayız

Savaş ve ölüm her yanımızı sardı, tanıgız. Bazı şehirlerde katliam hali, abluka, süren sokağa çıkma yasakları, zorunlu göç... Bazı şehirlerde yalnızca barıştan söz ettiği için, devlete 'bu savaşı durdur' dediği için suçlu ilan edilenler... 'Çocuklar ölmesin' dediği için terörist ilan edilenler, tehdit edilenler, artan şiddet, artan nefret... Barış içinde yaşamıyoruz, güvende ve özgürce nefes alamıyoruz.

Temmuz'dan bu yana sadece ve sadece ölü bedenlere yapılanlar bile bu savaşın vahşetini ve acımasızlığını gösterdi, gösteriyor bize. Öldürüldükten sonra cırılçıplak soyulan Ekin Wan, bedeni sürüklenen Hacı Birlik, ölü bedeni bir hafta sokak ortasında kalan Taybet İnan, kokmasın diye annesi tarafından buz dolabına konan Cemile çocuk... Bu savaşta tanık olduklarımız bizlere, biz kadınlara, tekrar ve tekrar bu savaşa, bu baskıya, bu suça rızamız yok dedirtiyor.

Yalnızca Cizre'de son bir haftada neler yaşandı? Kadınlar olarak, Eylül ayında "zılgıtlarımızı zılgıtlarınıza katmaya geldik," diyerek gittiğimiz Cizre'de neler oluyor? Bugün bizi evlerinde ağırlayan kadınların çoğu, ateş altında kalan evlerini terk etmek zorunda kaldılar. Hem de hiç istemeden, hem de kalmak için direnmelerine rağmen... 3 gün önce Cumhurbaşkanlığı'nın onayıyla Cizre'de 7 karakolun daha yapılması kararlaştırıldı – 120.000'lik nüfustan 110.000'ini göç etmek zorunda bırakıldıktan sonra... İnsanların yaşam alanlarını böylesine ele geçirmenin 'güvenlik'le alakası olamaz, biliyoruz. Güvenlikten karakol değil, birlikte yaşam inşa etmeyi anlayan bizler, buna rızamız yok diyoruz. Biz Cizre'yi biliyoruz. İnsansızlaştırıldıktan, harabe haline getirildikten sonra, devletin silahları altında yeniden kurulması planlanan ve bu şekilde Şırnak'ın merkezi yapılmak istenen bir Cizre'ye rızamız yok.

Savaş birçok yerde olanca ağırlığıyla sürüyor. Bu yerlerden yalnızca birinde, Cizre'de son 6 ay içinde toplam 5 kez sokağa sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Son yasak 48 gündür sürüyor. 48 gündür Cizre'de ateş var, bomba var. Su yok, elektrik yok. Çocukların oyunları, kadınların kapı önü sohbetleri yok. Ölüm var Cizre'de. Cizre'de son 1,5 ayda 69 kişi hayatını kaybetti. Son bir haftada olanlara ise inanmak istemiyor insan. 23 Ocak'ta bir eve havan topu isabet ediyor. Ve bir kısmı ağır, çoğu yaralı 28 kişinin evin bodrumunda olduğu bilgisi geliyor. Bu bilgi ambulans istemiyle devlet yetkililerine bildiriliyor. Ambulans isteniyor. Sadece Ambulans. Adres bildiriliyor. Ev ateş altında kalmaya devam ediyor, kuşatılıyor. Evin 2. ve 3. katları çöküyor. Yaralıların kanları yastıkların içinden çıkarılan pamuklarla durdurulmaya çalışılıyor. Su yok, ekmek yok. Günler geçiyor. Sırayla ölüm haberleri geliyor. Her gün bir kişi yaşamını yitiriyor. 7 kişi ambulans gitmediği için göz göre göre öldürülüyor. Milletvekilleri açlık grevi yapıyor. Dünyaya duyuruluyor bu durum. Kamera kayıtlarına rağmen farklı bilgiler yayılmaya devam ediyor.

Peki hakikat ne? Biz bu hakikate nasıl ulaşırız? Ambulans istendiği halde kan kaybından ölen insanların ölümünden sorumlu kim? Neden milletvekillerinin geçişine izin verilmiyor? Neden bağımsız heyetler devreye sokulmuyor? Neden İçişleri Bakanlığı'nın geç de olsa gelen talimatının gereği yerine getirilmiyor ve ambulans gönderilmiyor? Hatta Belediye'nin ambulans göndermesine üzerine anlaşma yaptıktan sonra Özel Harekat Timleri "Yemişim Bakanlığı" diyebiliyor? Neden? Neden? Neden? Nasıl oluyor da İçişleri Bakanlığı'yla bir anlaşmaya vardıktan sonra hala ambulans gönderilmiyor? Verilen sözlerin bu kadar mı değeri yok gerçekten? Bunca yalan içinde barış için müzakere nasıl yapılır? Sadece bu yaşanan bile bize hakikat hakkımızın barış için vazgeçilmez olduğunu gösteriyor. Barış hakkımızın, ama gerçek ve adil bir barışa hakkımızın yaşam için, gelecek için gerekli olduğunu gösteriyor. Hakikatin tartışılabildiği bir ortamda, güvenin tesis edilebildiği bir ortamda, üçüncü gözün de mutlaka bulunduğu müzakerenin ne kadar önemli olduğunu gösteriyor!

Bizler ölümden değil, yaşamdan yanayız! Bir kişinin daha ölümüne tahammülümüz yok. Artık tek bir genç, yaşlı, çocuk, bebek, asker, polis gerilla, direnişçi, kadın, erkek ölmesin diye barış diyoruz, hakikat diyoruz, müzakere diyoruz. Ölümünün durması hepimizin adil, eşit, özgür yaşayabildiği bir düzende, barışla mümkün, biliyoruz.

Bu nedenle silahların değil tarafların konuştuğu, tarafların birbirine güvenilebildiği ve kadınların da parçası olduğu bir müzakere sürecine ihtiyacımız var. Bu ülkeyi yönetenlerin sorumluluğu, görevi barış koşullarını hazırlamaktır, hakikati ve barışı elimizden almak değil!

Barış sözünün kendisini yasaklamak istiyorlar. Biz kadınlar, Pakize, Sêvê ve Fatma gibi siyaset yapan kadınların hedef gözetilerek öldürüldüğü bu ortamda inadına barış demeye, barışın ve hakikatin peşinde olmaya devam edeceğiz. Tekrar ediyoruz: Cizre’de savaş varken İstanbul’da barış olmaz.

Barış, barış, barış.. Barış için ısrar ediyoruz! Tüm kadınları 6 şubat cumartesi günü Diyarbakır’a barış nöbetine katılmaya çağırıyoruz.

“Ölümden Değil, Yaşamdan Yanayız!
Barış ve Hakikat Hakkımızı Savunuyoruz.”

Barış İçin Kadın Girişimi

6- 8 Mart Dünya Kadınlar Günü’nde alanlardaydık.

2016 yılı 8 Mart Kadınların Dayanışma ve Mücadele gününde bir dizi etkinlik gerçekleştirdik. İlk olarak 8 Mart günü 12.00’da Cerrahpaşa Tıp Fakültesi’nde İstanbul Tabip Odası Kadın Komisyonu ve SES Aksaray Şubesi kadın üyeleri olarak ortak bir basın açıklaması yaptık. Basın açıklaması ardından kadın hasta ve hasta yakınlarının da dahil olduğu verimli bir forum gerçekleştirdik. Dr. Selma Okkaoğlu’nun yönettiği forumda kadın emeği üzerinde yoğunlaşan sömürü koşulları ve savaş ortamına karşı kadınların barış talebini dillendiren konuşmalar yapıldı.

08.03.2016

Değerli Kadınlar ve Basın Emekçileri

8 Mart; 1857 New York’ta 40.000 dokuma işçisinin daha iyi çalışma koşulları istemiyle bir tekstil fabrikasında greve başladığı, sermayenin emek sömürüsüne başkaldırdığı gündür. Polis işçilere saldırmış, işçiler fabrikaya kilitlenmiş, çıkan yangında işçilerin fabrika önüne kurulan barikatlardan kaçamaması sonucunda çoğu kadın 129 işçi can vermiştir. İşçilerin cenaze törenine 100 bini aşkın kişi katılmıştır. 51 yıl sonra 8 Mart 1908’de yine New York’ta işçi kadınlar oy hakkı, çocuk işçiliğine son gibi taleplerle yürümüşlerdir. 26-27 Ağustos 1910 tarihinde Danimarka’nın Kopenhag kentinde 2. Enternasyonale bağlı kadınlar toplantısında Almanya Sosyal Demokrat Partisi önderlerinden Clara Zetkin, ölen kadın işçiler anısına 8 Mart’ın Dünya Kadınlar Günü olarak anılması önerisini getirmiş ve bu öneri oybirliğiyle kabul edilmiştir. 17 Mart 1970 tarihinde Birleşmiş Milletler 8 Mart’ı Dünya Kadınlar Günü olarak ilan etmiştir.

Biz kadınlar bu 8 Mart’ta bir kere daha savaş ve çatışma koşullarının yıkıcılığını yaşıyor, savaşın cinsiyetçi yüzünü çatışma alanlarındaki duvar yazılarından, teşhir edilen çıplak kadın bedenlerinden görüyor, biliyoruz. Savaşlar kadına yönelik taciz ve tecavüzü yaygınlaştırıp, meşrulaştırmaktadır. Savaştan kaçan, göç yollarında sevdiklerini kaybeden, gittikleri yerlerde ayrımcılığa maruz kalan kadınlar her türlü şiddetin hedefi haline getirilip, savunmasız bırakılmaktadır. Bizler bu nedenle bir kere daha en güçlü şekilde savaştan değil barıştan, ölümden değil yaşamdan yana olduğumuzu haykırıyoruz.

Patriyarkal sistem, baskıcı ve gerici politikalarla kadınlara nasıl yaşayacakları, kimle evleneceği, kaç çocuk doğurup, ne zaman dışarı çıkabileceğini belirleyip dayatmaya devam ederken kadına yönelik her türlü şiddetin artarak sürmesine neden olmaktadır. Kadınlar evde, sokakta, iş yerinde, devletin kurumlarında, gözetiminde tecavüze uğramakta; erkek mahkemelerde kadına yönelik bütün bu şiddet ve cinsel saldırı eylemleri “iyi hal-saygın tutum-haksız tahrik” indirimleri ile cezasız bırakılmaktadır. Bizler erkek-devlet-yargı işbirliğine son veren politikaların bir an önce yaşama geçirilmesini istiyoruz.

Medyaya yansıyan verilere göre 2015 yılı içinde 284 kadın öldürülmüştür. Sadece Ocak ayında 30 kadın erkekler tarafından öldürüldü. Kadınların hemen tamamı eşleri, eski eşleri, sevgilileri ve eski

sevgilileri, erkek akrabaları, reddettikleri erkekler tarafından öldürülmektedir. Ülkemizde boşanmak üzere olan ya da boşanmış kadınlar eşleri/eski eşleri tarafından şiddete maruz bırakılmaktadır. Boşanmış kadınlarla birlikte aileleri, yakınları, arkadaşları da hedef alınabilmektedir. Geçtiğimiz yıl yitirdiğimiz meslektaşımız Aynur Dağdemir birlikte çalıştığı bir diğer kadını eski eşinin şiddetinden kurtarmaya çalışırken katledilmiştir.

Birkaç gün önce sonuçları yayımlanan bir araştırmaya göre, Türkiye, OECD üyesi 29 ülke arasında Güney Kore'nin ardından kadın için çalışma şartları en kötü ülke oldu. Kadınların iş yerinde eşit muamele görüp görmedikleri, iş gücüne katılımları, yüksek öğretim durumları gibi verilerin baz alındığı raporda Türkiye'de cinsiyetler arasındaki ücret farkının 2014 yılı ve sonraki dönemlerde yüzde 20.1'e kadar yükseldiği açıklanırken, şirket yönetim kurullarındaki kadın sayısının oranı yüzde 10'da kaldı. Parlamento'ya giren kadın sayısının oranı ise 14.9 olarak verildi. Ülkemizde kadın yoksulluğu, kadınların eğitime ulaşamaması, kadın milletvekillerinin, yöneticilerin azlığı toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin temel göstergeleridir. Yoksulluk kadınların daha çok baskı altına alınmasına, kadına yönelik şiddetin artmasına neden olmaktadır. Kadınlar güvencesiz işlerde düşük ücretle çalışmakta ya da ücretsiz aile işlerinde, ev işleri, hasta ve çocuk bakımı gibi işleri karşılıksız yapmaktadır. Cinsiyet eşitsizliğini gidermenin bir yolu da kadınların emek sömürsünün ortadan kaldırıldığı, cinsiyetler arasında eşit işe farklı ücretlerin uygulanmadığı, esnek-güvencesiz çalışmanın olmadığı, kadınların bağımsız yaşayabilmesini sağlayan ekonomik yeterliliklerinin sağlandığı koşulların oluşturulmasından geçmektedir. Çocuk bakımını yalnızca kadının görevi sayan, doğum sonrası esnek çalışma modelleriyle kadını eve hapseden, kamusal görünürlüğü azaltan, geleneksel annelik rollerini pekiştiren politikalarla bir an önce vazgeçilmeli, erkeklerin de çocuk bakımına eşit bir şekilde katıldığı uygulamalar hayata geçirilmelidir.

Bizler her 8 Mart'ta olduğu gibi bu 8 Mart'ta da emeğimiz, bedenimiz, kimliğimiz, özgürlüğümüz ve barış için alanlardayız.

Yaşasın kadın dayanışması!

İstanbul Tabip Odası Kadın Komisyonu
Sağlık Emekçileri Sendikası Aksaray Şubesi

Bu yıl Kadıköy İskele Meydanı'nda yapılması planlanan 8 Mart Dünya Kadınlar Günü ortak basın açıklaması ise İstanbul Valiliği'nin ve Hükümetin akla sığmayan yasakları ve kadınlara karşı uygulanan şiddet sonucu gerçekleştirilemedi.

8 Mart 2016 akşamı Taksim'den Tünel Meydanı'na gerçekleştirilen Feminist Yürüyüş ise binlerce kadının katılımıyla gerçekleştirildi. Kadınların yüksek ve coşkulu katılımı yasaklara, baskılara, şiddete, kadın cinayetlerine, eve hapsedilmeye, güvencesizleştirilmeye karşı ortak isyanın görüntüsünü oluşturdu. Kadın hekimler olarak bu ortak yürüyüşte coşkuyla yerimizi aldık.

7- Göçmenler ve İstanbul Sözleşmesi Toplantısı

1 Nisan 2016 tarihinde yapılan "Göçmenler ve İstanbul Sözleşmesi" toplantısına Komisyonumuz adına Dr. Şahika Yüksel katıldı. Kadın Dayanışma Vakfı tarafından düzenlenen toplantıya konuşmacı olarak KaDAv avukatlarından Sibel Özen, Bilgi Üniversitesi İnsan Hakları Hukuku Uygulama ve Araştırma Merkezi'nden Yard. Doç. Bertan Tokuzlu, Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nden Av. Selen Elif Ay katıldı.

Toplantıda göçmenlere yönelik cinsiyet temelli suçlarla mücadele bağlamında İstanbul Sözleşmesi'nin yararlı ve kıymetli yol açıcı bir sözleşme olduğu ifade edildi.

Ancak İstanbul Sözleşmesi'nin, yasal statüleri ne olursa olsun, Türkiye'de yaşayan kadın, çocuk ve LGBTİ göçmenlerin maruz kaldığı cinsiyet temelli şiddetle mücadelede olanaklardan yararlanabilmesi konusunda zorluklar yaşadığı dile getirildi. Konuşmacılar bu zorlukları aşma yollarını uluslararası ve yerli örneklerle aktardılar.